

Det finns mycket värme i ÅST:s uppsättning av Rasmus på luffen.

Rasmus lever ännu – ömsint barnteater

Visst känns Rasmus på luffen som från en gången tid. Men ÅST får den hjärtknipande berättelsen att fungera.

Det är en ömsint och varm Rasmus på luffen som Åbo Svenska Teater turnerar med, avsedd för barn från sex år uppåt.

Astrid Lindgrens texter, kända för att med underfundig humor också beröra svåra saker som övergivenhet och rädsla, står sig ännu i dag. Men miljön som Rasmus på luffen är förlagd till är naturligtvis helt främmande för dagens barn.

För många barn är saknaden efter en förälder eller kanske rent av båda föräldrarna, bekant. Men att vara rädd för "rottingen" på barnhem är tack och lov obekant. Likaså att gå på luffen, från gård till gård på landsbygden i sällskap med en lat, men snäll speleman, är främmande.

Trots att barnen i dag inte direkt kan relatera till den värld som föräldralösa Rasmus lever i, är det sannolikt att de kan relatera till själva känslan av föräldralöshet, och av att leta efter någon som "vill ha en" precis som man är. Vare sig håret är rakt eller lockigt.

Rakt och lockigt hår

Rasmus är den lilla rymlingen som är övertygad om att ingen vill ha honom för att han har rakt hår. Det har hans bästis Gunnar på daghemmet sagt, och erfarenheten bygger på att de som väljer barn att ta med sig hem, väljer små söta flickor med ljust lockigt hår.

Det finns mycket inbyggt i de här beskrivningarna, inte minst antaganden "snäll, lydig och söt" när det gäller flickor och "busig och besvärlig" när det gäller pojkar – där Astrid Lindgren på sitt finstämda sätt kritiskt pekar på vuxnas begränsade synsätt.

Också roligt

Men Rasmus på luffen är samtidigt ett spännande äventyr med underbart klassiska inslag av bovar, pistoler, gömmor under golvbräden och missriktade misstankar.

Det finns episoder och händelser där barnen i publiken skrattar och det finns stunder då det är olidligt spännande.

I den aktuella nydramatisering är det tre skådespelare, Simon Häger, Cécile Orblin och Bror Österlund, som på ett lekfullt och skickligt sätt slänger sig mellan rollerna.

Det är ett roligt grepp, även om jag till en början tänkte att det kan vara förvirrande för barnen. Men det blir tydligt nog, samtidigt som rollbytena förstärker intrycket av att "detta är teater, detta är en saga" vilket ensemblen är noga med att påpeka redan i början av föreställningen.

Pjäsen visas två gånger i Karelia, Ekenäs. I Västrnyland kan den ses ännu den 1 oktober i Bromarv, den 13 oktober i Tenala, den 29 oktober i Karis, den 27 oktober i Hangö och den 29 oktober i Pojo.

Marit Lundström

marit.lundstrom@vastranyland.fi

SENASTE KULTURNYTT

Råvara, smak och säsong i fokus
30.09.2011 10:18

Verkstäder för skolbarn i Pro Artibus regi
29.09.2011 10:00

Rasmus lever ännu – ömsint barnteater
28.09.2011 15:42

Adalminas återkomst 28.09.2011 09:48

Hösten är den stora grafikern 27.09.2011 12:12

Blågula syskonantologier 26.09.2011 16:22

Vesta-Linnéa tar publiken med storm
26.09.2011 16:17

Konstverkstaden Malakta har vuxit till ett känt begrepp 23.09.2011 10:00

INSÄNT

Tjänstemannasamhälle? [Läs insändarna >](#)

